

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

D. Ioannis Ivsti Lanspergii Carthvsiani, Natione Bavari, Opvscvla Spiritvalia

ab ipso Autore partim Latinè, partim Germanicè euulgata

Landsberg, Johannes Justus

Coloniae Agrippinae, 1630

De meditatione Dominicæ passionis proficere volenti quàm sit necessaria vitæ passionisq[ue] Christi meditatio ac imitatio: meditationis item modus quis omnîum sit fructuosissimus. Can. II.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-45857](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-45857)

virtutes, quibus tibi factus sum via, veritas & vita. Hæc igitur animo tuo firmiter sine infixa, hoc iuge sit tibi statutum propositum, te ipsam funditus abnegare, aut citra electionem propriam huius aut alterius, aut beneplacitum meum duntaxat seruire: crucem quoque, id est, tribulationem atque aduersitatem quamcumque (si quam super te venire permiserit) ex manu mea hilariter amplecti, & ita sub cruce vitæ ac passionis meæ vestigia imitari.

De meditatione Dominicæ passionis. Proficere volenti quam sit necessaria vitæ passionisque Christi meditationis ac imitatio: meditationis item modus quis omnium sit fructuosissimus.

CANON II.

AD hæc confortata, vt semper ad portiora progrediaris, iugi meditatione versari debes circa beneficia, præsertim humanitatis meæ, videlicet vt redemptionis meæ opus contemplando, quanti te fecerim, quantum te amauerim, quanta tibi contulerim, quanta denique & quomodo pro te passus sim, diligenter expendas. Nam si illuminari, si mihi coniungi, si à me inflammar, si denique conformari mihi volueris, mea vita ac passio assidue abs te est meditanda: eoque cogitatio tua perducenda, vt amorosis ac cõpassiuis oculis semper & vbique me crucifixum intuearis, traijciendo vitæ meæ in te imaginem & sanctitatem, hoc est, contemplando in me faciem meam benignam ac nimis amabilem, mores honestissimos, gestus mites, verba ignita, suauia ac nondum lædentia: virtutum quoque integritatem, actuum maturitatem, ac pœnarum acerbiter, patientiæ denique mansuetudinem, & feruentissimam charitatem. Hæc inquam & id genus reliqua contemplari debes cum æstuanti desiderio me imitandi. Ad hæc indeficienti studio flagites, vt mihi te conformare, atque interiori homini tuo meam digner imaginem imprimere, teq; in me transformare: & hoc ex abundantia gratiæ meæ, que recalitranti naturæ tuæ vim etiam inferat, ipsam dirigens & impellens, arcens & retrahens iuxta beneplacitum meum, ad gloriam meam sempiternam, donec ipse in te reformer.

Debet autem meditatio hæc non perfunctoriè agi, præsertim vbi temporis lociq; non defuerit oportunitas, sed conari debes etiam vt in te excitentur erga me amor se diffundens, compassio liquefaciens, & desiderium imitandi geffiens. Quod si meditati compassionis defuerint lachrymæ, condolendi studium muta in affectum gratias agendi, & exulta, quod ad te dignatus sim, pro quo tam multa, tamq; horrenda voluerim pati, puta Deus pro limo, pro ingrato immensus. Verùm si ne hoc quidè potes efficere, sterilitate cor tuum penitus obsidente, nihil minus passionem meam duro licet & arido corde pertracta. Et hoc ipsum meditati studium atque laborem tuum quamlibet sterilem, mihi tamen acceptum, in laudem & gratiarum actionem sacrifica. Sæpenumero fit vt magis mihi placeat laboris studijq; vestri assiduitas, qua pro virtute certatis, quam virtutis suauitas, quam sentitis.

Porro in ipsa meditatione diligenter cõsidera etiam qui pro te patitur, & animo expende quomodo non solum homo sum innocentissimus, purissimus, nobilissimus atq; sanctissimus, verum etiam omni creatura excellentior, Deus optimus,

Vuu 2 maximus,

Vniri Deo
cupienti quam
facienda
sunt.

Meditatio
passionis
Christi
quænam
exigat.

Hebr 1.
Ioan 1.

Eclē. 10.

maximus, immensus, infinitus, omnipotens, qui verbo omnia ex nihilo creauit, iterumque vnico nutu eadem omnia destruere, in nihilumque conuertere possem: qui nutu solo gubernans vniversa, omnia intelligens, omnia portans, ex quo omnia & sine quo nihil. Qui cum sim tantus, summeque essentialiter atque ad eam naturam bonus, pro te tamen tam vili, tamque ingrata creatura mea, quae coram me nihil es & inanē: pro te inquam, me humiliavi, passus sum, crucifigi volui ac meritisque amantissima ac desideratissima voluntate, pro pudor, quid superbis terra & puluis? Quid erigis te luto & puluere feodior, quae creatori tuo ingrata & contumeliosissima, gloriam appetis & requiem, quando ipse interim propter te patior, despicias & conculcor? Vide igitur quae sis tu, & attende quis ego, qui pro te patior tam indigna, & auerteque aere & terra ipsa est indigna, quae non compateris, non redamas, sed indefinenter tuum contemnis & offendis fidelissimum amantissimumque redemptorem, ambulans non solum coram me, sed etiam contra me erecta ceruice, irreuerenter & inobedienter.

Passionem Domini trifariam posse meditari.

CANON III.

Quam pro nobis Christus sit passus.

Quomodo pro nobis Christus sit passus, quare pro nobis sit passus. Ephē. 2. Apoc. 1. Esa. 53. Psal. 68.

Charitas Christi erga nos quanta. Esa. 53.

Ioan. 19.

Sciendum tamen o filia, passionem meam trifariam posse cogitari. Primum, ut in me passionem ipsam consideres, id est, ea quae patiebar quasi iam patiar, videlicet meam paupertatem, inedia, famem, frigus, aestum, laborem, fatigationem, persecutiones, probra conuitia, dolores, vulnera, sputa, flagella, tristitiam, contemptus, crucem ac mortem & hoc ad emolliendum cor tuum, & compatiendo fidelissimo amatori, qui pro te & propter te, id est, in utilitatem tuam patior. Alio modo consideres in me viuendi ac patiendi modum, hoc est, quomodo patior, videlicet, humilitatem, patientiam, mansuetudinem, innocentiam & charitatem, idque ad imitandum, me. Tercio, causam propter quam patior, hoc est, charitatem meam nimiam qua dilexi te, & laui te in sanguine meo: siquidem vulneratus propter iniquitates tuas, & attritus sum propter scelera tua, ut meo te liuore sanarem. Posuit enim pater super me, & ipse vltro supra me accepi omnium iniquitates, ut quae non rapueram, exoluerem, & pro te ipse dolerem, tibi que per mortem meam vitam aeternam ac haereditatem compararem caelestem, ut tanta charitate excitata, tanta fidelitate permota, me redamares.

Hinc igitur, quanta erga te mea sit charitas animaduerte, quod in mortem pro te acerbissimam ignominiosissimamque me ipsum tradidi, quod cum sceleratis & veluti inter sceleratos insignior reputatus sum, postquam triginta tribus iam annis pro te poenis, laboribus ac doloribus fatigatus, & circa finem cruciatibus cum varijs tum horrendis tortus, vulneratus, totoque corpore laniatus, ne vnam quidem sanguinis guttam, quam pro te non effunderem, meo in corpore retinui, nec locum partemve vllam in toto corpore seruavi liberum, quietum, aut à dolore alienum, ut totum me & vsque ad mortem pro te impenderem, totum me tibi donarem. O cor durum & ingratum, si bestiolam tui causa cerneres affligi, si vermiculum pro te pati, quid animi haberes? Modo Dominum tuum, creatorem tuum, Deum tuum, vnicum bonum tuum, à quo es, sine quo nihil es, & per quem subsistis vides pro te duris cruciatibus conscindi, vides cor meum pro amore & dolore rumpi, vides denique lancea illud (quo tibi ingrediendi fieret copia) aperiri: vides possremo (ne quid mihi pro salute tua non impensum retinerem) illud sanguine & aqua